

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Auteur: Ambrosius Duuk

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

De God in mij

Ik geloof niet in kerken.

Niet in muren die Hem moeten vangen,
niet in mensen die namens Hem spreken,
alsof ze de sleutel hebben tot iets wat in ieder van ons woont.

Ik geloof in iets anders, iets dat geen naam nodig heeft.

Een aanwezigheid die niet buiten mij leeft, maar in mijn adem, mijn pijn, mijn fouten, in het stukje mens dat weigert op te geven.

Ik ben vaak kwaad op Hem.

Niet omdat ik Hem haat, maar omdat ik Hem ooit zo intens heb gevoeld dat Zijn stilte ondraaglijk werd.

Ik heb gevloekt, gescholden, mijn vuisten gebald naar de hemel,
en tegelijk geweten:

ik vloek alleen omdat ik nog geloof dat Hij er is.

Ik hoef geen biecht, geen vergeving via iemand anders.

Want wat ik fout doe, draag ik zelf.

Wat ik goed doe, deel ik uit.

Zonde en genade lopen bij mij hand in hand de een maakt de ander zichtbaar.

En soms is genade gewoon:

opnieuw durven beginnen, met alle barsten nog zichtbaar.

God is voor mij geen vaderfiguur op afstand, geen rechter, geen redder.

Hij is dat stille weten in mijn buik, dat mij soms tegenhoudt om alles kapot te slaan,

en soms juist fluistert dat ik moet vechten om te blijven leven.

Ik heb Hem gezien in mijn gezin, in hun lachen, in hun vertrouwen, in hoe zij nog steeds van mij houden terwijl ik mezelf soms niet meer verdraag.

Daar, in die ogen, zit iets van Hem dat niemand me kan afnemen.

Mijn geloof is geen systeem.

Het is adem, wisselend, haperend, soms zwaar, soms licht.

Het is geen antwoord, maar een echo.

Geen kerk, maar een mens die probeert te bestaan met God als vonkje ergens binnenin.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Ik schrijf dit niet om te overtuigen, niet om te preken, maar omdat het de enige manier is waarop ik Hem nog kan ontmoeten:

in woorden, in stilte, in eerlijkheid.

Ik geloof niet in de God van macht, maar in de God van menselijkheid die in mij woont, zelfs als ik Hem vervloek.

Misschien is dat de enige waarheid die ik nog durf te geloven:

dat Hij nooit boven mij stond, maar altijd al in mij leefde.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Mandaat om te vloeken

Soms vraag ik me af:

als God heeft toegestaan dat ik CPTSS draag,
dat ik moet leven met nachten vol herhalingen,
herinneringen die mijn hart openrijten,
heeft Hij me dan niet óók het mandaat gegeven om soms te vloeken?

Niet om Hem te beledigen,
maar omdat taal tekortschiet als pijn te groot wordt.
Dan barst er iets open.
Een vloek, ruw en onfatsoenlijk,
maar eerlijker dan elk keurig gebed.
Een schreeuw die niet van Hem weggaat,
maar recht naar boven vliegt,
onverpakt, ongecensureerd, maar echt.

De psalmen staan er vol mee, als je goed leest:
David, Job, Jeremia; allemaal mensen
die niet netjes baden maar *menselijk* waren.
Hun woede, hun aanklacht, hun wanhoop,
God noemde het geen heiligschennis.
Hij noemde het gesprek.

Misschien is dat wat vloeken in pijn werkelijk is:
rouwtaal.
Geen afwijzing van God, maar een bewijs dat ik Hem nog roep.
Dat ik nog leef. Nog voel.
Nog hoop dat Hij luistert.

En misschien luistert Hij ook, juist dan.
Niet met afkeuring, maar met begrip.
Want wie vloekt, heeft de hoop nog niet opgegeven.
En in die hoop, tussen as en adem,
ligt misschien precies dat wat genade heet.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Stilte

Er zijn dagen dat ik niet meer weet hoe ik moet bidden.
Niet omdat ik niet wíl,
maar omdat elk woord als zand tussen mijn vingers glijdt.
Er blijft niets over.
Alleen stilte.

Vroeger dacht ik dat stilte betekende dat God ver weg was.
Dat Hij mij had achtergelaten in een kamer waar zelfs echo's niet meer
durfden te wonen.
Maar nu begin ik te vermoeden dat Hij daar juist is,
in het niet-weten, in dat kleine stukje lucht tussen twee zuchten in.

Misschien is stilte geen leegte,
maar de taal die overblijft wanneer alle andere te pijnlijk zijn geworden.
Misschien luistert Hij juist dan,
wanneer ik niets meer zeg, en alleen adem.

Soms zit ik in die stilte als in een kerk zonder muren.
Geen gebeden, geen gezangen, geen wierook.
Alleen de adem die op en neer gaat.
En ergens, diep vanbinnen, een zachte stem die niet spreekt maar weet:
Ik ben er nog.

Dan begrijp ik:
misschien vraagt God niet om woorden,
maar om aanwezigheid.
En als dat zo is, dan is zwijgen soms het meest gelovige wat ik kan doen.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Angst voor gebed

Soms durf ik God niet aan te spreken.
Niet omdat ik Hem vergeet,
maar omdat ik bang ben dat Hij het antwoord zal geven dat ik vrees.

Ik ben bang dat Hij zwijgt.
Dat Hij kijkt en denkt: *“Zie je wel, jij bent er nog steeds.”*
Bang dat Hij antwoordt en ik niet kan volgen.
Bang dat mijn woorden klinken als gescheurde kleding: stuk, onherstelbaar,
niet goed genoeg.

Er zijn nachten dat ik mijn handen vouw en de stilte harder klinkt dan een storm.
Ik voel de herhalingen in mijn hoofd, de schaduwen van wat ik niet kon stoppen,
en ik wil schreeuwen, maar de woorden zijn opgebrand.
Wat kan ik zeggen tegen een God die alles zag,
alles wist, en toch liet gebeuren?

Mijn angst voor gebed is rauw.
Het is de angst dat bidden betekent dat ik moet geloven dat Hij alles kan veranderen,
en ik niet weet of ik dat wil.
Want als Hij het kan, waarom deed Hij het dan niet toen het nodig was?
En als Hij het niet kan, waarom zou ik Hem dan nog aanspreken?

Ik voel me klein en boos en verlaten,
en soms vloek ik zachtjes tegen Hem,
en voel ik dat mijn hart nog klopt.
Misschien is dat de kern: mijn angst voor gebed is tegelijk mijn bewijs dat ik leef,
dat ik nog strijd, dat ik nog hoop, al voelt die hoop soms als een scherpe rand tegen mijn ribben.

Toch probeer ik het.
Soms fluister ik: *“Hier ben ik. Ik weet niet hoe, maar ik ben hier.”*
En dat is genoeg voor dit moment.
Geen antwoorden nodig. Geen genade. Alleen mijn aanwezigheid.
En misschien, als ik dat volhoud, zal er een dag komen dat ik durf te zeggen:
“Ik heb alles gezien en toch geloof ik nog, een beetje.”

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Tot die dag is elke poging om te bidden een stukje overleven,
een stukje opstaan uit de as van mijn eigen herinneringen.
En zelfs dat, dat pure, rauwe stuk van mij dat zich uitstrekt naar Hem —
is een gebed dat gehoord wordt,
ook al komt er geen stem terug.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Schuld die niet van jou is

Er zijn dingen die gebeurd zijn die ik nooit had kunnen stoppen.
Dingen die mijn lichaam, mijn hoofd, mijn hart hebben verscheurd.
En toch draag ik schuld.
Niet van mezelf, maar alsof iemand een gewicht in mijn handen heeft gelegd en gezegd:
“Dit is van jou.”

Ik heb het geprobeerd te leggen, dat gewicht.
Ik heb het geprobeerd terug te geven,
maar het viel niet in de handen van wie het toebehoorde.
Het bleef bij mij.
En ik slikte het in, elke hap bitterder dan de vorige.

Soms, 's nachts, fluister ik: *“Het was niet mijn schuld.”*
De woorden komen langzaam, alsof ze eerst door lagen van angst en schaamte moeten breken.
Maar de echo blijft: *“Misschien toch.”*
Dat *misschien* is een kille kamer waar ik gevangen zit, en waar God soms lijkt te fluisteren dat het mijn schuld is, terwijl ik weet dat Hij anders spreekt in de stilte van mijn hart.

Schuld kan verlamrend zijn.
Ze knijpt, trekt, snijdt, en ik vraag me af: hoe kan iemand ooit weer rechtop staan
als de last zo zwaar is dat elke ademhaling lijkt te breken?

Ik probeer mezelf te herinneren:
ik heb overleefd wat anderen niet konden stoppen.
Ik heb gevoeld wat anderen mij hebben aangedaan.
En toch, toch ben ik nog hier.
Dat is geen bewijs van schuld, maar van leven.

Soms bid ik niet.
Soms fluister ik alleen: *“Ik ben hier, ook al zeggen ze dat ik schuldig ben.”*
En dan voel ik het; een lichte, warme aanwezigheid in mijn borst.
Misschien is dat God, die zegt:
“Je hoeft het niet te dragen. Het is niet van jou.”

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Het is moeilijk om dat te geloven.

Maar elk moment dat ik het probeer te voelen,
is een overwinning.

Een stukje vrijheid, een stukje genade dat ik mezelf mag toestaan.

En zo leer ik langzaam: schuld is niet iets wat je altijd kunt afleggen.

Maar je kunt leren dat het niet van jou is.

Dat het nooit van jou is geweest.

En dat, ondanks alles, je nog steeds kunt ademen, nog steeds kunt voelen,
nog steeds kunt zijn.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

De nacht

De nacht valt als een deken van stenen.
Ze drukt, verstikt, en laat geen adem over.
Het is stil, maar de stilte schreeuwt.
Elk geluid van binnen klinkt harder dan ooit:
het hart dat slaat, de adem die hapert, de herinneringen die terugkomen in scherven.

Er zijn nachten dat ik wakker lig en zie alles opnieuw gebeuren.
Elk woord, elke blik, elke klap in mijn geheugen wordt opnieuw afgespeeld.
Mijn lichaam weet nog hoe het voelde,
hoe het zich krampachtig probeerde te beschermen, en hoe het faalde.

Ik draai me om, probeer de dekens over mijn hoofd te trekken,
maar de herhalingen kruipen door elke naad.
Dan wil ik schreeuwen, maar mijn stem blijft steken.
Dan wil ik bidden, maar de woorden zijn opgebrand.

Soms, midden in de nacht, voel ik God dichtbij.
Niet als een figuur die alles oplost,
maar als een adem die naast de mijne beweegt, zwijgend, zonder oordeel.
Het is geen troost zoals ik op daglichtdagen ken, maar het is er.
Een aanwezigheid die zegt: *Ik zie je nog steeds, ook al lijkt het hopeloos.*

De nacht is mijn vijand en mijn leraar.
Ze laat zien wat ik niet wil zien, maar ook wat ik overleef.
Elke ademhaling in de nacht is een overwinning, elke traan een bewijs dat ik leef.
De duisternis mag mij verscheuren, maar ik beweeg nog.
En in dat bewegen, hoe klein ook, ligt hoop.

Soms praat ik tegen de nacht, alsof zij God zelf is.
Ik vertel haar mijn angst, mijn woede, mijn pijn.
Ik vloek zachtjes, ik huil hard, en soms val ik stil.
Maar zelfs in de stiltes, zelfs in de breuk, voel ik dat ik nog niet verloren ben.

De nacht zal terugkomen, dat weet ik.
Maar ik weet nu ook dat ik haar aankan.
Niet omdat ik sterk ben, maar omdat ik adem, en omdat adem, hoe moeizaam ook, altijd een vorm van gebed blijft.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

De spiegel

Soms durf ik niet in de spiegel te kijken.
Niet omdat ik mijn gezicht niet herken,
maar omdat ik bang ben de ogen te zien die alles hebben gedragen.
De ogen die getuige waren van pijn, verlies, vernedering.
De ogen die lijken te zeggen: *“Hoe kon je dit overleven en toch doorgaan?”*

Ik probeer mezelf aan te raken in de reflectie, maar mijn handen trillen,
alsof het vlees nog warm is van herinneringen die nooit helen.
De spiegel liegt niet, en dat maakt het pijnlijk.
Elk litteken, elke lijn, elk gewicht van wat ik draag, staat daar rustig,
onveranderlijk, onbeweeglijk.

En toch... soms, heel soms, zie ik iets dat ik niet verwacht: een vonk.
Een glimp van iemand die probeert, die vecht, die niet opgeeft.
Iets dat zegt: *“Je bent meer dan alles wat je is overkomen.”*

De spiegel leert me langzaam iets wat ik hard nodig heb:
dat wie ik ben niet alleen de som is van mijn trauma.
Dat ik recht heb op adem, op leven, op momenten dat ik mezelf zacht kan
aankijken.
Dat ik recht heb op vergeving, voor mezelf, voor mijn fouten, voor mijn
overlevingen.

Soms fluister ik tegen mijn reflectie:
“Ik zie je. Ik accepteer je. Je bent hier, en dat is genoeg.”
En voor het eerst voelt het alsof die woorden in mij blijven hangen, in plaats
van weg te glijden als zand.

De spiegel is nog steeds moeilijk.
Ze kan me breken, laten schrikken, herinneren aan wat nooit vergeten wordt.
Maar ze kan me ook laten zien dat ik iets heb overleefd dat groter is dan pijn,
dat ik iets heb dat sterker is dan schaamte.

Langzaam leer ik kijken, niet met oordeel, maar met voorzichtig respect.
En dat, besef ik, is een eerste stap naar vrede met mezelf.
Niet een vrede zonder pijn, maar een vrede die ruimte maakt voor wie ik ben,
ondanks alles.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Gods afwezigheid

Soms lijkt Hij helemaal weg.

Niet een beetje ver weg, maar zo ver dat ik twijfel of Hij ooit bestond.

Ik roep, ik schreeuw, ik smeeek en alles wat terugkomt is stilte.

Niet de soort stilte die rust brengt, maar een leegte die in mijn ribben kruipt en blijft.

Ik voel woede, diepe, rauwe woede.

Waarom? Waarom keek U toe toen ik viel?

Waarom was Uw hand afwezig toen ik het nodig had?

Het voelt alsof ik praat tegen een muur die alles weet maar niets doet, en ik wil niet knielen, niet bidden, niet liefhebben.

Ik wil antwoorden.

Ik wil aanwezigheid.

Ik wil dat mijn pijn gezien wordt.

En toch... zelfs in die afwezigheid, voel ik iets anders.

Een soort ademhaling die niet van mij is, een warmte die ik niet kan verklaren.

Misschien is het geen stem, maar een echo.

Misschien is het geen licht, maar een schaduw die beweegt.

Misschien is het aanwezigheid, op een manier die ik niet herken.

Ik durf bijna niet toe te geven dat ik Hem soms mis, alsof het verraad is om te hopen op iets dat onzichtbaar lijkt.

En toch mis ik Hem.

Niet omdat alles goed moet zijn, maar omdat ik weet dat iets van mijn hart bedoeld is om gezien te worden.

Misschien is afwezigheid geen afwijzing.

Misschien is het een ander soort nabijheid, die ik pas kan begrijpen als ik stop met eisen,
en begin met voelen.

Het doet pijn, het maakt me bang, het doet me schreeuwen.

Maar het houdt me ook vast.

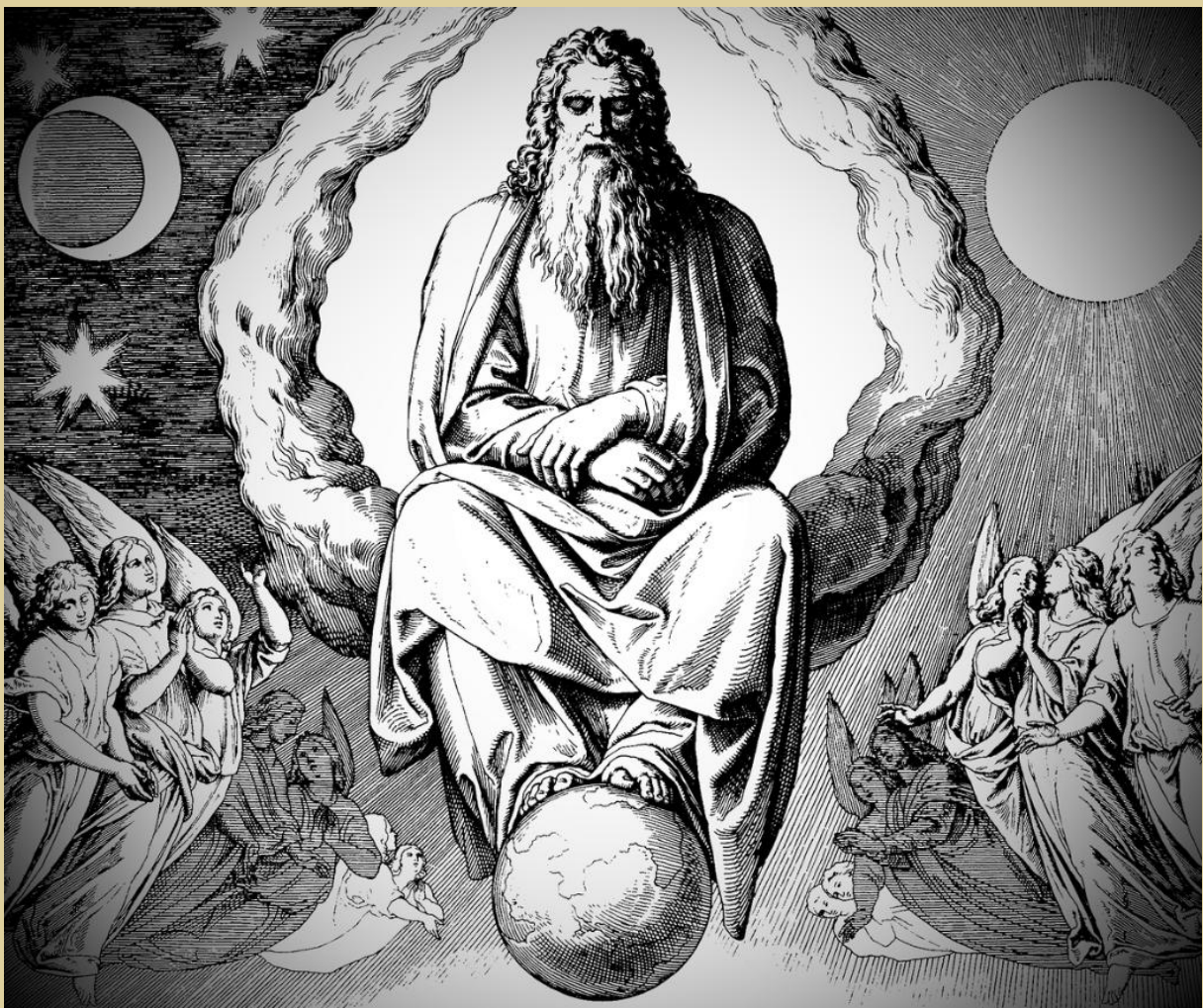
Want ergens in dat afwezig-zijn zit een hand, zacht, stil, die zegt: *Ik ben hier, ook al lijkt het niet zo.*

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

En ik geloof, stapje voor stapje, dat eerlijkheid met Hem, zelfs in woede, in twijfel, in pijn, ook een manier van nabijheid is.

Een manier van bidden.

Een manier van overleven.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Overleven als geloofsdaad

Overleven voelt soms als een scheve lijn.

Elke ademhaling, elke beweging, elk moment dat ik niet opgeef, het voelt te klein om betekenisvol te zijn, te broos om als gebed te tellen.

Maar misschien is dat juist het punt.

Misschien is overleven zelf al een daad van geloof.

Niet het geloof van de preekstoel, niet het geloof van zekerheid of gemak, maar het geloof van iemand die pijn draagt en tóch doorgaat.

Elke dag dat ik mijn ogen open, dat ik probeer te eten, te slapen, te spreken, te lachen,

is een stille bekentenis:

Ik weiger te verdwijnen. Ik weiger op te geven.

Misschien is dat mijn gebed.

Mijn lof.

Mijn eerbetoon.

Er zijn momenten dat ik me zwak voel, gebroken, klein.

Maar zelfs in dat klein zijn zit iets groots.

Een moed die niemand ziet, een kracht die geen applaus nodig heeft.

Want de strijd om gewoon te bestaan is harder dan alle daden die de wereld bewondert.

Soms fluister ik tegen Hem:

“Kijk mij, God. Zie hoe ik val en opsta. Zie hoe ik leef, ook al is het zwaar.”

En ik geloof dat Hij luistert.

Niet met commentaar, niet met verwijt, maar met een stille erkenning:

“Ik ben hier. Je doet het goed, zo goed als je kunt.”

Overleven als geloofsdaad betekent niet dat alles goedkomt.

Het betekent niet dat de pijn verdwijnt of dat de herinneringen stoppen.

Het betekent dat je, ondanks alles, blijft ademen.

Dat je blijft voelen.

Dat je blijft hopen.

En in dat blijven, dat moeizame, rauwe, eerlijke blijven, ligt een heilige kracht.

Een bewijs dat geloof niet altijd luid is.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Soms is het alleen het ritme van je hart dat klopt, een ademhaling die zegt:
Ik ben hier nog steeds. En dat is genoeg.

Just when the
caterpillar thought
her life was over,
she began to fly.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Genade voor wie blijft worstelen

Er zijn dagen dat ik mezelf haat.

Dat ik elk stukje van mij wil verstoppen, verwerpen, wegduwen.

Dat ik denk: *Ik had het niet moeten overleven. Ik had anders moeten zijn. Ik had dit moeten voorkomen.*

De schuld, de schaamte, de pijn, ze wikkelen zich om mijn ribben en knijpen zo hard dat ademen een strijd wordt.

En toch... soms, in dat diepste donker, voel ik iets anders.

Een fluistering, zacht maar onmiskenbaar: genade.

Niet de soort die mensen verkondigen,
maar een genade die fluistert:

Je bent niet gebroken omdat je faalt. Je bent gebroken omdat je hebt gevoeld.

Worstelen is geen teken van zwakte.

Het is het bewijs dat je leeft.

Dat je ademt door de stormen van herinnering en trauma, dat je nog steeds durft te hopen,
ook als alles in je schreeuwt om op te geven.

Ik worstel. Hard. Intens.

Soms lijkt het alsof elke stap vooruit een eeuwigheid duurt, en elke terugval een bevestiging dat ik nooit zal herstellen.

Maar daar, midden in die strijd, zit genade.

Genade die zegt:

Het mag rauw zijn. Het mag pijn doen. Het mag falen zijn. En toch ben je goed genoeg.

Ik denk dat God daar is, in dat worstelen.

Niet om het te stoppen, niet om het weg te nemen,
maar om te zeggen:

Ik zie je. Ik erken je pijn. Ik ben bij je in elke scheur, in elke traan, in elke schreeuw.

En dat besef, zo simpel en tegelijk zo diep, breekt de harde buitenkant van mijn wanhoop.

Het maakt ruimte om te ademen, om te voelen, om te bestaan, niet ondanks mijn trauma, maar juist met het trauma als deel van wie ik ben.

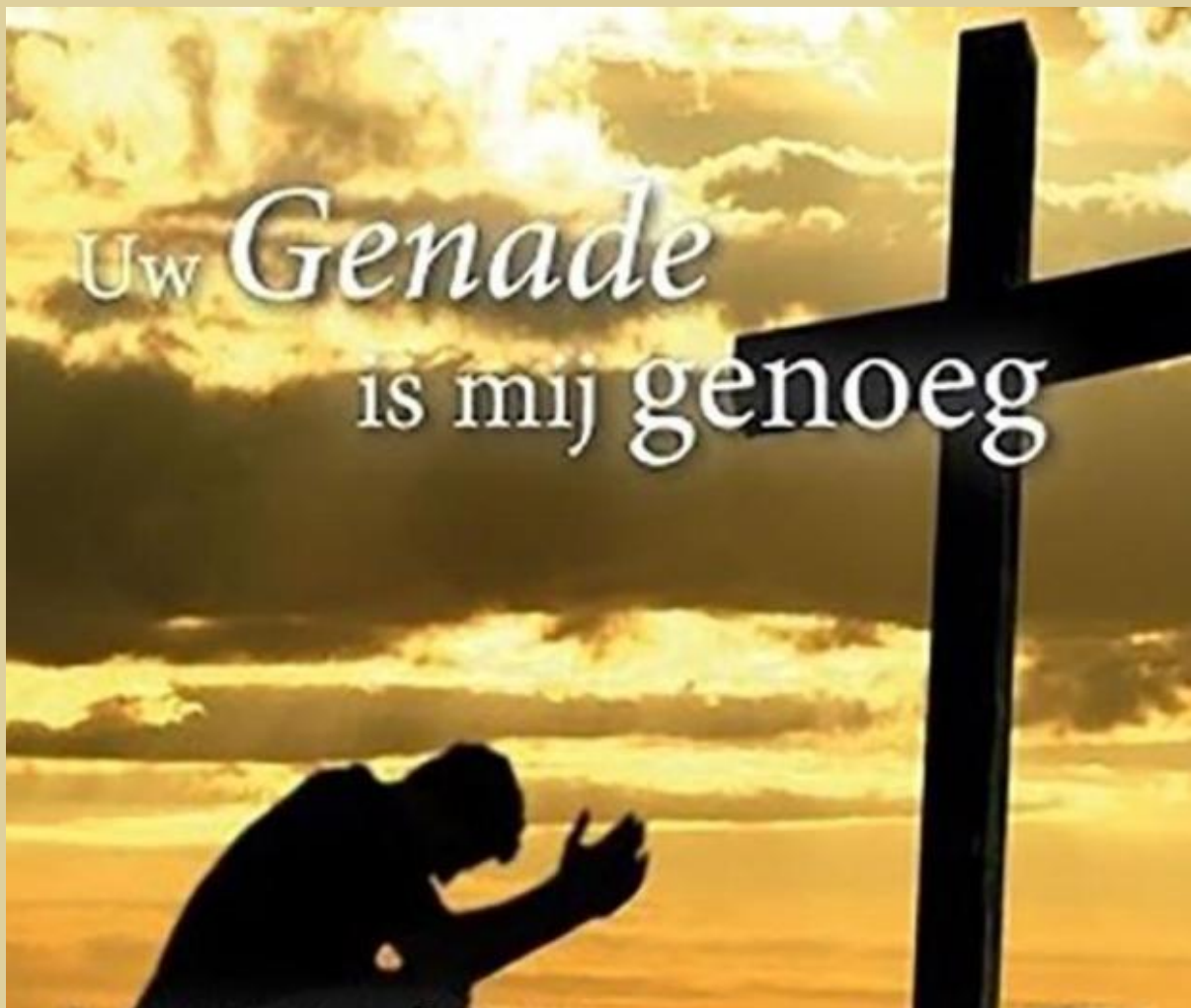
Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Genade is niet zacht.

Genade is niet netjes.

Genade is intens, rauw, pijnlijk en prachtig tegelijk.

En voor wie blijft worstelen, is dat alles wat nodig is.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Einde zonder amen

Er zijn momenten dat ik denk dat alles voorbij is.

Dat de pijn me volledig heeft opgegeten, dat mijn hart een lege kamer is geworden

waar geen echo, geen adem, geen leven meer woont.

Ik voel het in mijn botten, in mijn maag, in mijn huid:

ik ben slechts een overblijfsel van wat ooit mens was.

Ik wil schreeuwen, maar mijn stem stukt.

Ik wil huilen, maar de tranen zijn opgedroogd.

Ik wil bidden, maar de woorden komen niet.

Alles wat ooit veilig voelde, alles wat ooit liefde was, ligt als as rond mijn voeten.

Ik kijk naar mijn handen en zie herinneringen, herinneringen die geen gezicht meer hebben,

die geen naam meer dragen, maar die nog steeds hun tanden in mijn ziel hebben gezet.

Elke ademhaling voelt als een strijd tegen iets dat groter is dan ik kan bevatten.

Ergens in die leegte, voel ik een aanwezigheid.

Niet als een troostende stem, niet als een licht dat alles oplost, maar als iets dat zegt:

Je bent nog hier. Dat is alles wat je hoeft te zijn.

Het is rauw. Het is pijnlijk.

Het is niet genoeg, en dat is oké.

Ik worstel met schuld die nooit de mijne was.

Ik worstel met herinneringen die blijven dansen alsof ze mijn leven weigeren te verlaten.

Ik worstel met een God die soms afwezig lijkt, en met een geloof dat alles behalve duidelijk is.

Elke dag, elke nacht, elke seconde voelt als een mes dat draait.

En toch adem ik.

En toch besta ik.

En toch voel ik, tussen de scheuren en de splinters, dat overleven iets heiligs is.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Niet omdat ik sterk ben, niet omdat ik gefaald heb of geslaagd, maar gewoon omdat ik nog ademhaal.

Er is geen amen.

Geen afgerond einde, geen geruststellende woorden, geen belofte dat het ooit zacht wordt.

Er is alleen de rauwe werkelijkheid van mijn bestaan:

pijn, herinnering, strijd, en het moedige feit dat ik nog steeds beweeg.

Misschien is dit het gebed:

het accepteren van de breuk zonder te vragen om reparatie,

het voelen van het gemis zonder te verwachten dat het stopt,

het leven in het midden van alles wat kapot is en toch nog ademt.

Ik heb geen antwoorden.

Ik heb geen lichtpunt, geen verklaring, geen slot.

Ik heb alleen mezelf, mijn pijn, mijn herinnering, mijn rauwe hart.

En dat, hoe schurend en kaal het ook is, is genoeg om nog één ademhaling te nemen.

En nog één.

En nog één.

Want misschien is dit alles wat overleven is:

niet het oplossen van trauma, niet het genezen van herinnering, niet het krijgen van vrede.

Maar het doorgaan, midden in de scherven, en het durven voelen dat zelfs in deze volslagen pijn ik nog besta.

Geen amen. Geen afronding.

Alleen het leven, vol, rauw, intens, en nog steeds aanwezig, ondanks alles.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Wat blijft

Er zijn momenten dat ik denk dat ik niets meer over heb.
Dat alles wat ooit glans had, verpulverd is tot stof in mijn handen.
Maar dan... voel ik iets bewegen.
Een trilling, een restwarmte, iets dat weigert kapot te gaan.

Misschien is dat wat blijft.
Niet de hoop zoals mensen die bedoelen, niet het licht dat alles goedmaakt,
maar iets kleiner, eerlijkers.
Een vonkje in het puin.

Ik heb geleerd dat er mensen bestaan die niet bang zijn voor het donker.
Die niet vluchten als de pijn te groot wordt, maar blijven zitten in stilte, hun
adem naast de mijne.
En soms, heel even, voel ik me dan niet meer alleen.

Er is geen God die mijn wonden wegneemt.
Geen gebed dat mijn verleden herschrijft.
Maar misschien is Hij niet in het wegnemen, maar in het blijven, in het
ademen naast mij,
in het fluisteren: *Je bent er nog*.
Misschien is dat genade in zijn rauwste vorm.

Ik ben nog steeds gebroken.
Nog steeds boos, nog steeds zoekend.
Maar ergens tussen mijn ribben groeit iets dat niet meer dood wil.
Geen verlossing. Geen heiligheid.
Gewoon... leven.

Soms denk ik aan Hem, en soms vloek ik nog steeds.
En weet je wat?
Misschien hoort dat allebei bij hetzelfde gesprek.
Een mens die pijn heeft en een God die het uithoudt om te luisteren.

Wat blijft, is dat ik besta.
Niet als wonder, niet als overwinning, maar als adem in de nacht.
Ik draag mijn verleden niet meer als schuld, maar als bewijs dat ik hier nog
ben.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

En dat, hoe klein het ook lijkt, is misschien het heiligste wat een mens kan doen:
blijven.

Geen amen, geen slot.
Alleen stilte, adem, en het zachte besef:
ik ben niet meer alleen.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Tussen Hem en mij

Er zijn dagen dat ik geloof, en dagen dat ik niet meer weet of Hij ooit echt heeft bestaan.

Soms fluister ik Zijn naam in de nacht, niet uit vertrouwen, maar uit wanhoop.

Alsof ik Hem dwing: *Zeg dan iets. Laat iets voelen. iets.*

En toch blijft het vaak stil.

Ik heb geleerd dat geloven en verlatenheid soms in dezelfde adem wonen. Dat ongeloof niet altijd een gebrek is, maar een vorm van trouw aan de pijn. Want wie écht verlaten is, weet pas hoe diep hij ooit heeft gelooft.

Toen alles in mij brak, was er geen wonder, geen lichtstraal door het raam. Er was alleen overleven.

Een lichaam dat bleef ademen, een hart dat bleef slaan, zelfs als de ziel schreeuwde dat het genoeg was.

En ergens, diep in dat overleven, bleef iets van Hem bestaan, niet als redder, maar als iets dat me nog niet losliet.

Ik vloek soms nog.

Niet omdat ik Hem haat, maar omdat ik Hem durf aan te spreken als iemand die er ooit echt was.

Zoals een kind dat tegen zijn vader roept:

Waar wás je?

En diezelfde nacht toch zijn jas aantrekt om zijn kinderen naar bed te brengen, met dezelfde liefde die hij dacht voorgoed kwijt te zijn.

Mijn geloof is geen kerk, geen psalm, geen zuivere stem.

Het is gebroken, schor, en vaak te eerlijk om mooi te klinken.

Maar het leeft nog.

Want elke keer dat ik mijn gezin zie lachen, of mijn kinderen iets leer wat ik zelf nooit heb ontvangen, voel ik iets van Hem.

Niet boven mij maar ín mij, in dat kleine restje goedheid dat niet kapot is gegaan.

Misschien is dat wat er overblijft van geloof:

niet de zekerheid, maar het blijven zoeken.

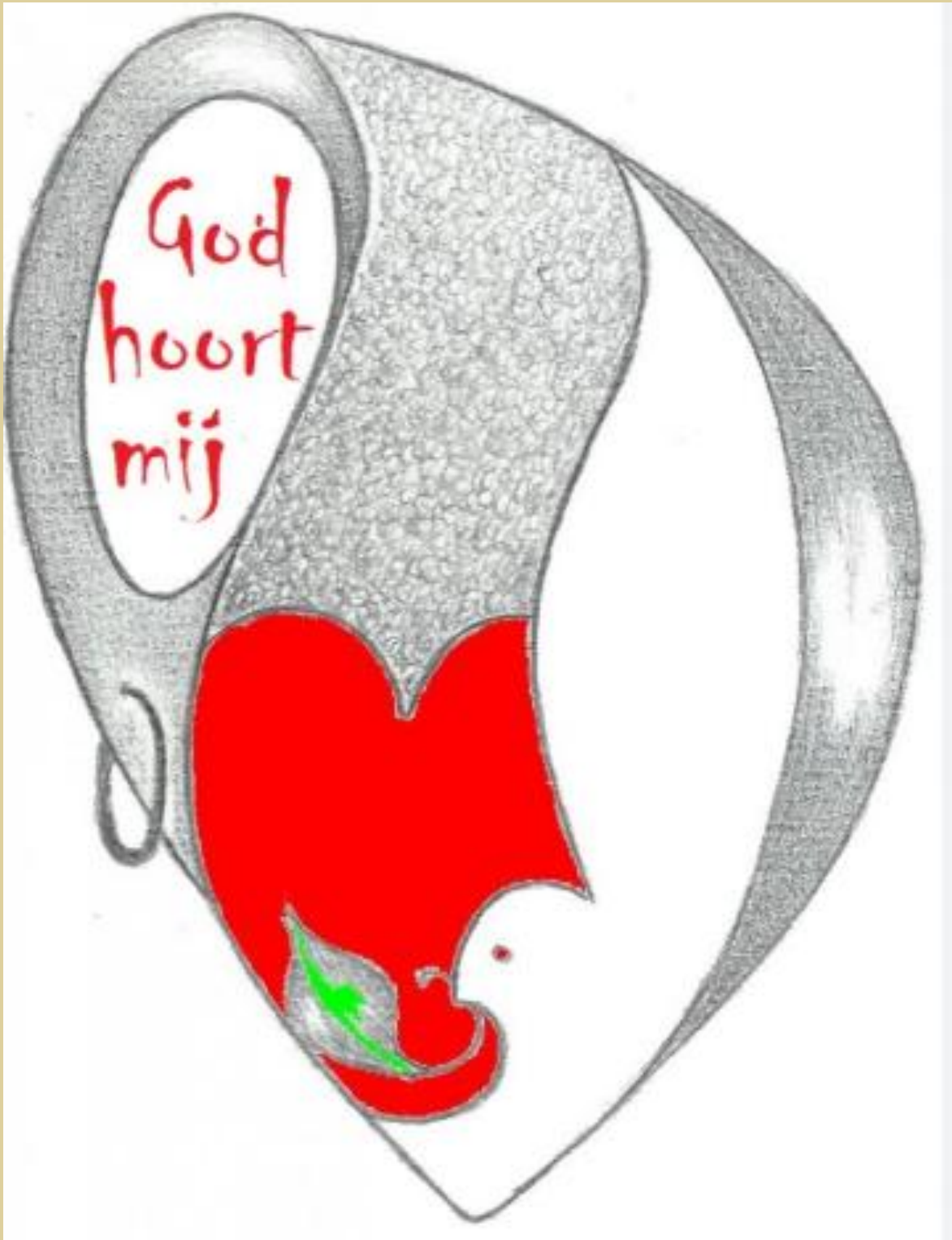
Niet het weten, maar het niet kunnen opgeven.

Tussen vloeken en bidden, tussen twijfel en liefde, tussen Hem en mij, daar leef ik.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Ik schrijf dit niet als getuigenis, niet als bekering of verklaring,
maar als adem.

Omdat ik niet weet hoe ik anders kan bestaan tussen geloof en verlatenheid.
Omdat dit spanningsveld mijn leven is en omdat ik, hoe kapot ook, nog steeds
niet kan stoppen met hopen dat Hij het allemaal hoort.

Gesprekken die ik nog met God moet voeren

Adem na de storm

Er is geen einde.

Niet echt.

Want het leven blijft zich aandienen, met herinneringen die snijden, met pijn die zich nestelt,
en met momenten van licht die onverwacht doorbreken.

Ik adem nog.

En dat is alles wat telt.

Elke ademhaling is een stille erkenning:

ik besta nog, ik voel nog, ik ben hier nog steeds.

God is geen hoge stoel, geen oordeel, geen stem van buitenaf.

Hij is in ons, in de tranen, de handen die vasthouden, in de stilte die we samen delen,
in het kleine stukje liefde dat blijft bestaan ondanks alles wat ons heeft gebroken.

Mijn geloof, mijn ongeloof, ze wonen naast elkaar.

Soms fluister ik Hem zacht, soms vloek ik hard.

En toch voel ik dat ik gehoord word.

Niet door een almachtige die alles oplost, maar door iets dat ademt in mij, in ons, in alles wat leeft.

Genade is geen beloning, geen aflat, geen correctie.

Genade is dat ik mezelf mag dragen, met al mijn wonden, mijn pijn, mijn rauwe waarheid.

Het is dat stukje zachtheid dat blijft, ook als alles anders voelt.

Ik laat de woorden liggen zoals ze zijn.

Niet afgerond, niet opgelost.

Alleen echt.

Alleen mens.

Alleen adem.

En in die adem, tussen elke in- en uitademing, voel ik dat het genoeg is.

Niet perfect. Niet schoon. Niet klaar.

Gewoon aanwezig.

Gewoon leven.

En misschien, precies daar, is God.

